

Minden relatív – mondotta Bolyai*

Nincs még egy nép a földnek kerekén, amelynek szellemi kincseit annyiszor orozták, babérait annyiszor tépdesték, mint a magyarét! Tették – kárunkra – a hozzánk sem fajilag, sem etnikailag nem tartó idegenek, akik ügyes szimattal mérték fel a mi tudásunk, tehetségünk ezerrétű magyar tárházát. S hogy ekképpen bennünket Fortuna csak ritkán kegyelt, nem is sorolhatunk a szerencsés nemzetek közé. Meglehet, ennek eredője éppen a mi népünk sajátos nyíltságában, őszinteségében rejlik.

„Földönjáró csillagaink” – ahogy én fajtánk nagy tudósait, költőit, katonáit, művészeit nevezem becsületességükben, tiszta gondolkozásukban.

Témám Erdélybe vezet tudós matematikus Bolyai Farkas és Jánosra vonatkozik, akiket Istennek kegyelme székely üstökösként adott mellénk. Erre a földre hívom most megjelent magyar testvéreimet, pontosabban Marosvásárhelyre, ahol a két lángeszű magyar – hol egekig szárnyaló pályán, hol a hétköznapok gondjaival küszködve – életének derekas részét élte. Kárpataink keleti peremvidékére, ahol vártát állanak a fenyők és ahol a havasokról aláfutó surrogó szél, mintha ki akarná seperni a völgyeket. Erdélybe, az annyira egyéni zamatú, törekvéseiben, harcaiban, kételyeiben, bizonyosságában, örökké megújuló, újarcaságában magasabb célokat reveláló földre.

Most térek valóban a Bolyaiakra, akiknek pályája, de másként ívelhetett volna, ha történetesen a Fortuna szekerén ülnek! Másként, ha a mi magyar népünk előző hosszú évszázadokon át Európa védelmében – ha nem is mindig egyedül – emeli magasra a pajzsot, épít erődöket. Ha ezalatt a mi tudásszomjas ifjúságunk is a katedrák köré gyülekezhetik, – mint Bolognában, Göttingában – a mi magyar vérünk hullása árán, boldogabb Nyugat! De számunkra a várszerűség, a védő és védekezd jellem lett kötelező, vált hagyománnyá, – s míg mi, peremvidékünk messzi tekintő figyelőtornyaiból kémleltük a Kelet felől megindult ellent, – ők a védett nyugaton csillagvizsgálókból figyelték a planétákat...

Ezzel kerülök az Úrnak 1802-ik esztendejében Kolozsvárott napvilágot látott Bolyai János-

hoz, kinek születését atyja, tudós Bolyai Farkas, ezzel jegyzi Bibliájába:

„*Én is adtam egy planétát a világnak, melynek azonban sem középpontját, sem pályáját nem tudom kiszámítani.*”

De lehet-e jövődjét mondani olyan csillagnak, aki négy éves korában felkap egy szeletkét a konyhában burgonyát hámozó szolgáló kosarából s azzal fut atyjához „Táte nézzed mit kaptam: pityóka árkusának pityóka szinuszat!”

Alig cseperedik, már viszi tudományszomja külföldre. Nyugatra. Amikor elindul, egyetlen vagyontárgya az erdélyi keményfából ácsolt, veretes diákláda, mely úgy kíséri útjain, mint üstökös Körösi Csoma Sándort, az enyedi pagonyban somfából metszett vándorbot.

Göttingában ismerkedik össze a nála idősebb Karl Friedrich Gausszal, a germánok későbbi matematika-fejedelmével. Egyelőre még csak indulnak az egyforma képességek, de nem egyforma esélyek alapján. Így lesz Gauszból a híres göttingai csillagvizsgáló intézet nagytekintélyű professzora, míg Bolyaiból a vidéki város – Marosvásárhely – kollégiumi tanára.

Bolyai János onnan is összekötetésben marad a Nyugattal! Sorra küldi ki munkáit, képleteit Gausznak, akinek becsületességében bízik. Amikor a paralellák teóriájáról szóló megoldása érkezik Gauszhoz, az – hiúságában sértődötten – indulatosan tépi össze a maga – szintén e témakörben 35 esztendő óta kutató – eredményt nem ért dolgozatát. Ezután már – „fejedelemségét” féltve – az előzően zseninek nyilvánított Bolyait – agyonhallgatja.

Így lesz a mindennekfelett hiú Gausz „barátsága” drámaian sorsdöntő a messze élő, földhözragadt székely életére. Ez a kegyetlen mellőzés, ez a csalódás teszi keserűvé, emberkerülővé, meghasonlottá. Mindinkább az erdőket járja és ebben az időben jegyzi Testamentumába:

„*Isten veled, te földön is égi szép természet. Légy mindig menedéke a sokaságból kivitt sebes fájdá-mat enyhítve vigasztaló minden csüggedő gyermekeidnek.*”

* Megjelent München Hídő Könyvtár 1974. évi 3. szám 47. oldal.

Ezekben a bolyongásaival teleszött időkben olykor kályhák építését vállalja el. Gazdag mágnások kastélyaiban, vidéki udvarházakban. Erdélyben még ma is azt tartják, hogy ahol egy-egy fennmaradt öblös kandalló, terebélyes kályha kéményén különös mértani számítások alapján kúszik magasba a füst, és amelyben a rönkök égésekor nem vész el kalória: azt a kályhát Bolyai rakta.

Éppen a múlt nyáron kaptam példáját egy ilyen legendaszépségű emlékezésnek, amikor Marosvásárhely környékének erdeit, mezeit járván, vakolatot hullató omladozó kúriához értem, amelynek sarokszobáját agg székely házaspár lakta.

Ott üldögélt a két kedves öreg, lócán a ház előtt. Köszöntöttem őket, s ahogy észrevettem: a fészkerhez támasztott rogyant kőberes szekér mögött békés tehénke legel – illendően feltettem a kérdést: kaphatnék-e, vásárolhatnék-e náluk, szomjúságom oltására egy pohár tejet.

Ahogy kimondottam, már röppent is a néni és hozott bögrényi finom, pincegádorban hűtött aludttejet. Beinvitáltak a szobájukba, a diófaasztal mellé. Még rozskenyeret is tettek elém: „Fogyaszsa lelkem” meleg mondattal. Amint közénk telepedtem, szemembe ötlött a szoba sarkába beépített hatalmas – műremeknek is gyönyörűsége – mázas, zöldszemes kályha.

– Hát biza, úgy kell arra tekinteni – magyarázta készségesen Ráki néni –, hogy azt igen-igen híres ember rakta. Az is meglehet, éppen a Rákóczi vagy a Petőfi!

– Ne bomolj, asszony – hördült fel a bácsi – mán hogyan lett volna azoknak idejük kályhát rakni, amikor hun a nímöt, hun meg a muszka ült a nyakunkon! – És hogy az oldalbordája felé addresszált személyes neheztelésén és a maga hiányos történelmi magyarázatán ő sem jutott túl, lemondóan legyintett. – Ne nyúdd az eszedet Ráki, csikorog az mán a magaméval együtt, akár a decásszekér.

S hogy jómagam valami belső sugallatra kimondottam a Bolyai János nevét, úgy ragyogott, világosodott meg a két meleg, ezerráncú arc, mint amikor a hunyó parázsból még pattan egy szikra...

Azóta is felidézem őket! Gyönyörködöm anyanyelvük csodálatos fonetikáján, szóváltozataiknak különös világán, betűvariációjuk különös rejtelvényén... Ha képzeletben bódenitói magányomból

hozzájuk szálllok, úgy érzem a Bolyai-rakta szemekályhánál melegszem.

1860-ban halálát érezte közeledni Bolyai János. Sok utat járt diákládájába rendező iratait. Pontosan, gondosan, számozottan a több mint tizennégyezernyi írott oldalt kitevő munkáit. Közöttük az egykor már nyomtatásra kész – Gausz irigysége folytán nyomdát nem látott – könyvalakban meg nem jelent művét: a relativitás elméletét. És amikor a Marosvásárhelyt ma is álló ősi cinteremből a kollégium lélekharangjának csengeje mellett kísérik a temetőbe – hagyatéka, a diákládájával együtt, megőrzésre a Teleki Thékába kerül.

Ma már bizonyos: egyedül Bolyai János jutott el geometriai vizsgálódásai alapján ahhoz a felismeréshez, amely az általános relativitás fizikai lényegét alkotja. Nevezetesen ahhoz, hogy a gravitációs erőter és a geometriai erőter mögött belső összefüggés van. Ezzel a korszakalkotó felfedezésével évszázaddal megelőzte korát!

Nemrég történt, hogy Kanadában tudósokból álló társaság, matematikai témákról és ezzel kapcsolatban a nagy tételek megoldásáról beszélt. Az egyik – különben montreáli francia – arról, miszerint „a relativitás atyja” több mint száz esztendővel ezelőtt élt magyar. Hozzá is fűzte gall akcentusú angoljával: „Indeed the former great Transylvanian Johannes Bolyai” (Valóban az egykori nagy erdélyi Johannes Bolyai.)

Felszólalások, megjegyzések követték egymást, az egyik torontói matematikus bejelentése, miszerint tudomása van arról, hogy Magyarországon a matematikusok – ezek között többen éppen a Műegyetemen – tudnak Bolyai igazáról. Az időközben a Bolyai-Gausz levélváltásából nyilvánosságra hozott levelek – Eötvös Loránd feljegyzései – utalnak erre. Döntően a pár esztendővel ezelőtt Amerikában, Princetownban meghalt Albert Einstein hagyatéka:

Az Einstein halála után felvett pontos közjegyzői leltár, melyben a tudományos világ által hiányolt Bolyai iratok számozottan vannak feltüntetve.

Hogy a korszakot meghatározó munka miként jutott idegen kezekbe, arra régen fényt deríthetett

volna a marosvásárhelyi Théka naplójába jegyzett különös szöveg. Ennek története:

1914 tavaszán Marosvásárhelyre érkezett egy idegen, ismeretlen tanár. Olyan kiváló ajánló levelekkel, hogy azok alapján megkapta betekintésre a Bolyai János-ládába zárt hagyatékot. Ezek között a már említett relativitás-elméletet felölelt munkát. A tanár – akit Einstein Albertnek hívtak – elutazása után került a hiányt jelentő feljegyzés a Théka naplójába.

Einstein tudhatott arról, hol őrzik Bolyai János írásait. Érdekelhette a hagyaték. Bizonyos, hogy nem ok és cél nélkül vette útját az eladdig neki ismeretlen erdélyi városba. Jó megérzése vitte a vasveretes iratládig! Einstein köztudomásúan 1916-ban már mint a berlini Kaiser Wilhelm Institut professzora lépett a nyilvánosság elé az akkor óriási feltűnést keltett relativitás-elmélettel.

Joggal kérdezhették a kanadai matematikusok, miért nem védte meg a magyarság lángesze tudósának igazát? Fájdalom, az alapvető mulasztás, röviddel Bolyai halála után, még a múlt században történt! Akkor, amikor a nyugati matematikusok több ízben is felkeresték levelekkel Marosvásárhelyt és kérdezősködéseikre – feleletet sem kaptak!

Lehet, – mint már annyiszor az életben – egyetlen tudatlan, nemtörődöm, felelőtlen ember vétkes hanyagságán múlt, aki nem értette meg a zsenit, aki az erdőben bolyongó „meghibbant vénembert” látta benne, és aki butaságának hallatlan vétkével dobta a papírkosárba az érdeklődő levelet...

Valószínű, más irányt vesz – Einsteinnek 1914 tavaszán tett látogatása után – az iratok hiányos visszaszolgáltatása, ha nem üt ki röviddel később a véres és oly sok mindent elsodró, első világháború és utána nem adja Trianon Erdélyt a románoknak!

Bizonyos – szögezték le a kanadaiak, a mai világszellemet tekintve, a mai hatalmon levőket ismerve, nehéz erről szólni.

Magam – mint Erdély szülőtte – mégis úgy vélem: *Tartozik ezzel Bolyai Jánosnak a világ!* Éppen az ő szellemében, az ő Testamentumába jegyzett szavai szerint:

Az igazságot is tanilag és erkölcsileg határtalanul szeretem.

Az elmúlt nyáron, Marosvásárhelyen jártam. Azóta is követ, foglalkoztat a Bolyai Múzeum ottani kincsestára. Kísér a Teleki Thékában őrzött relikviák képe! Az elsárgult papirosú Appendix, a Testamentum, a veretes diákláda. Az egyik szekrényke üveglapja alá simított kesztyű. A hitves, az anya, Pávay Krisztina selyemkesztyűje...

A törekvésekben, küzdelmeikben, harcaikban, kételyeikben, bizonyosságaikban, újarcúságukban magasabb célokat kereső Bolyaiak arca! Pályájuk ragyogását, tragédiájuk oly igazi erdélyi képét hoztam el vigaszul. Az ő Istentől kapott fényüket, dicsőségüket.

Régi sebeikről így hántom le a kötést, hogy egy kicsit a magunk hazátlanságát pólyázzassam be vele...

Dr. Szakáts Istvánné (USA)

Tudtad-e...

Megmutatjuk Magyarországon azon arcát, amelyet sokszor csak kevesen láthatnak. Kitaláció, mese, legenda, elmélet? Kalandozz velünk és a végén a döntés ügyis megszületik.

Kezdjük néhány kérdéssel.

Tudtad-e... Hogy a magyar nők más népek szerint a legszebbek a világon?

Tudtad-e... Hogy Magyarország Európa egyetlen nem indoeurópai népe?

Tudtad-e... Hogy az avarok, kunok, jászok és más hasonló kultúrájú, genetikájú népek beilleszkedtek a magyarságba?

Kipcsakok (kunok)

Tudtad-e... Hogy a környező „szláv tenger” ellenére a magyar képes volt megőrizni nyelvét és kultúráját?

Tudtad-e... Hogy Atilla hunjai a hatodik században települtek be a mai Erdély területére, akik ma székelyeknek hívják magukat?

Tudtad-e... Hogy a hunokról Kunfíciustól kezdve Stein Aurélig türk, kínai, örmény, mongol, tibeti, grúz, muszlim és egyéb források írnak?

Tudtad-e... Hogy a Habsburg elnyomás alatt az Akadémia bevallottan politikai okokból csak a finnugor rokonság elméletét támogatta, annak ellenére, hogy az ugor embertani jelleg a magyarban alig 0,6%?

Hogy néznek ki a magyarok?

Nézd meg, milyen embertani jellegzetességekkel rendelkezik a magyar!

Nyílhegy és agytérfogat

Tudtad-e? hogy Samu, a vértesszőlősi előember

Tudtad-e... hogy a Magyarországon talált nyakszirtcsont egy kb. 270-400 ezer évvel ezelőtt élt férfié volt, akit a tudomány ma már csak Samunak nevez?

Tudtad-e... hogy az anatómiai vizsgálat szerint Samu agytérfogata nagyobb lehetett a ma élő emberénél, tehát kora alapján homo sapiensnek, de a koponyaméret és az eszközök alapján a homo erectusnak (felegyenesedett ember) lehet nevezni?

Tudtad-e... hogy a vértesszőlősi előember agyveleje a kutatók szerint csak egy hirtelen és szokatlan, ugrásszerű fejlődés következtében alakulhatott ki így, és ez a fejlődés minden jel szerint a Kárpát-medencében ment végbe?

A bükki Szeleta-barlang kincsei

Tudtad-e... hogy 30-40 ezer éves nyíl- és lándzsahegyeket találtak ezen a helyen, amelynél tökéletesebb lándzsahegyeket, nyílhegyeket az ősember talán sehol sem gyártott?

Az istállószerű lelet

Tudtad-e... hogy itt háromlyukú, barlangimedvesontból készített, öt hang megszólaltatására alkalmas furulya került elő?

Tudtad-e... hogy a másik itteni legfontosabb lelet a sok apró nyílhegy, amely rendkívül fontos lépés a civilizáció fejlődésében, hiszen itt találtak nyílhegyeket legkorábban egész Európában?

Tudtad-e... hogy ez az eredmény rácafolta az addigi álláspontra, miszerint a nyílhasználat csak a Kr. e. 8000-tól volt elterjedt, tehát a Kárpát-medencében kb. 25 ezer évvel korábban használták?

Genetika

Tudtad-e... hogy a genetikai vizsgálatok szerint a Kárpát-medence újkőkori népessége az őskori népességből származik, tehát folyamatosan azok lakták a Kárpát-medencét, akiknek leszármazottai így vagy úgy, de itt élnek?

*Forrás: BunyevácZ Susza: A Szent Grál üzenete
Összeállította: Antal Zsuzsanna*

Ezek a kérdések legalább ilyen izgalmasak

Mi az a kacsalábon forgó palota? A Kis Göncöl. Régi neve ugyanis: Tündéresszony palotája. A Sarkcsillag: Boldogasszony matullája (motollája). Matulla = a fonásnál használt madárlábhoz hasonló, háromlábú tengely). Csak ez a csillag kering egy adott sarokpontja körül. E csillagkép mellett ott van a Sárkány-csillagkép is!

Mi az az aranyalma? A révülő (mese)hős lélekutazással feljut az égigérő fa tetejére, majd amikor visszatér testébe, egyre kisebbnek látja a csillagképet, a kacsalábon forgó palotát. A csillagok az aranyalmák rajta.

Mi az a lélekutazás? A Tejút régi neve: Lelkek Útja. A Csaba-monda szerint is a lelkek otthona a csillagösvény. A hős kiszáradó testét elhagyja az utazás (révülés) erejéig, majd visszatér a testbe (lásd: Platón írásait. A görögök a lelket a szkítákkal való találkozásig felesleges, járulékos elemnek gondolták (ld. Meuli, E.R. Dodds szerzők műveit).

A lélekutazás legismertebb módszerei: – álom, életveszély, szerelem, tánc, zene – a zene is "kozmosz járműként" üzemel, egy másik világba repíti az embert (szerintem ez a katarzis érzésével lehet összefüggésben). Földöntúli hatalmakkal kerülünk kapcsolatba.

Egyedi-e Isten-szavunk? A szó előfordulása más nyelvekben: Perzsául: jisdan. Hettitául: Istanu.

Hattiul: Estan. Chaldeusul: Esta. Avesztaiul: Ista, Görögül: Észtia. És így tovább.

Hol van a világ közepe? A néphit szerint mindig az a világmindenség közepe, ahol állsz, hiszen fel-foghatatlanul nagy, végtelen a kozmikus tér.

Hol van a világvége? Ahol ég és föld összeér, ott áll a világhegy/világoszlop. Ez köti össze az eget a Földdel, ez a Föld forgástengelye. Itt nő a világfa, amely magasabb a világoszlopnál, és folyamatosan nő, mindig is nőtt. A világhegy tetején van a sarkcsillag, és itt lakik a főisten.

Ki a főisten? Meglepő módon a népmesék Tündér Ilonája, aki madártársaival él a világhegy csúcsán (hollók, galambok, pávák, hattyúk stb. képeit ruházták rájuk), és általában csak ő változik át szép leánnyá, a társai pedig elviszik éjjel a termést a fáról (aranyalmák). (Érdekesség: A Heléna név magyar megfelelője: Iona. Szép Heléna trójai édesapjának a neve: Tündar, görögösen Tündareusz.)

Miért pont fát tisztelünk Karácsonykor? A fa ösztönösen tudja, mikor kell kivirágoznia, ősi bölcsességet hordoz, amelyre felnéztek a természeti népek. A növényi gondolkodásban az élet szentsége van, gondoljunk csak a szinte lehetetlen körülmények között is megélő fákra.

Milyenek voltak igazából az "Őselemek"? Tisztelték a természet, az élet (lélek) és a bölcsesség (értelem) hármását. Ez évmilliókig nyúlik vissza,

és ellentétben áll a ma sulykolt primitív ősemberképpel. Az igazi ősi ember hite többek között a Napvallás volt. Ma inkább a természet iránti féltelmét hangsúlyozzák az ősembernek, nem pedig azt, milyen egységben élt vele.

Mit ünneplünk a Téli napfordulókor? A legősibb ünnepet. A nappalok hosszabbá válnak. A hunok ekkor ünnepelték törzseik együvé tartozását. (Ünnepelték a szkíták, a szibériai népek, az egyiptomiak, a babiloniak is többek között.)

Mi az a világfa? Régen Tetejetlen faként ábrázolták – a kozmosz, a világegyetem végtelenségét fejezi ki. Tehát az emberek tudták, hogy végtelen az univerzum (aranykori gondolkodás). A fák, mint a többi növény, a fény felé törekszenek. A növények királya a fa. A világfa képzetéhez a zenélést is társítják (román népmesében a 12 ágú tölgyfa minden ága zenél), ld. a népmeséket ("mozog a föld az énekükre"). A testet elhagyó lélek a világfán utazik.

De most akkor ki a Boldogasszony? A világmindenséget jelképezi; az elhalást, a megújulást. A karján ülő gyermek a Nap. Zaráoszter vallása előtt Mezopotámiában, Örményországban, Szkítiában: Ana, Anu, Anahit (méd mágusoktól származó elnevezés), Anahita istennőt tisztelték. Gyémánt korona van a fején, négy fehér ló húzza szekereit. A Napisten Szeplőtelen Szűz Anyja elnevezés is gyakori.

Forrás: Grandpierre Attila: Karácsony

Tavaszcélzás, örök tavaszvárás!

Minden ujjong, örül, éled szinte zsong a természet; megindul az éltető nedvek keringése, s hangzik az ősi ének:

Tavaszi szél vizet áraszt
Virágom, virágom,
Minden madár társat választ
Virágom, virágom.

Hát én immár kit válasszak
Virágom, virágom?
Te engemet, én tégedet
Virágom, virágom...

Hangzik évezredek óta, minden tavasszal a Nagy Nép gyermekeinek szájáról a Kárpátoktól – az Altáj hegységig, sőt azon túl is Dzsungáriáig. Hungáriától-Dzsungáriáig, délen pedig a Tigris folyóig.

Ranner Gizella írta (a Nők Lapja, 1978. szeptember 16-i számában):

„...A hun birodalom tárgyi emlékei egyre nagyobb bőségben kerülnek elő, nemrég tárták föl Közép Mongóliában egy hun úr lakóházát. A ház teljesen fából készült, szöveget egyáltalán nem használtak hozzá. Holott egyébként a leletek fejlett ko-

vácmesterségről és kézműiparról, sőt némi földművelésről tanúskodik.

...A mongolok a hunokat elődeiknek, őseinknek tekintik... Él itt is a legenda a hun-magyar rokonságról, s ezzel összefüggésben a magyar-mongol rokonságról is...

A mongol zene is pentaton, a TAVASZI SZÉL VIZET ÁRASZT – szinte ugyanilyen mongolban is. Jurta táborunkban vendéglátóink szép mongol népdalokat énekeltek nekünk. Mi is nekik, magyart...”

Amikor az 1960-as években kutatók rájöttek arra, hogy a korábban kiásott sumér cseréptáblák között néhány zenei vonatkozású is van, olyan ékjelekkel, melyek zenei hangokat képviselnek – nem is gondolták, hogy milyen következményekkel járhat. A négy, „hangjegyes” tábla közül a legfiatalabb körülbelül 2400 éves, a legidősebb körülbelül 3800 éves. Rajtuk zenei kifejezések és húros hangszerek hangolására vonatkozó utasítások vannak.

Ezek segítségével megfejtették azt a kb. 3400 éves táblát amely Ugaritból került elő, és a hangjegyeket képviselő ékjelekkel együtt rajta volt a hurrita-sumér ének szövege is.

Ugarittól alig 200 km-re volt ÁRPÁD városa is (észak-keleti irányban). ARAD városa pedig csak kb. 100 km-re (dél-felé). SZITTYAVÁROS (Scythopolis) kb. 700 km-re, ettől pedig nem messze a galilei Názáret és Betlehem.

A Berkeley egyetem (California) három kutatója A. D. Kilmer régész, R. L. Crocker zene-történész és R. Brown fizikus kellő kutatás után, egy kb. 4800 éves sumér hangszer, az un. ezüst hárfá pontos kb. 1 m²-es mását készítették el, tíz húrral felszerelve. Majd megszólaltatták a díszes hárfát és hozzáénekeltek a hurrita szöveget és dalt.

1976-ban hanglemezzre vették az ősi zenét-éneket, s amikor elérkezett a nagy pillanat, hogy meghallgattuk az emberiség legősibb énekét – elállt a lélegzet, mert a felcsendülő dallamokból népünk lelkülete szólalt meg ismerős hangon.

Mintha a magyar „TAVASZI SZÉL VIZET ÁRASZT” és a japán „CSERESZNYEVIRÁG (Sa-

kura)” kezdetű népdalok édes testvérét hallottuk volna...

Szólt a zene, szállt az ének, megszólalt az idő mélye, s megrezdült a ma élők lelki húrja, mert magukra ismertek a dallamokban. Évezredek távolából üzentek az elődök:

„Legyetek jók, hűségesek, erősek; őrizétek az örökséget, a szépet, a jót.

Gyógyítsatok, szepítsetek; varázsoljatok tavaszt magatok köré, sugározzatok fényt, hogy láthasson a világ.

Áhítatban éljetez és éltessetek, ti vagytok a megújulás, az örök létben.

Hirdessétek az Örök Tavaszt, s lelketekben őrizétek az égi dallamot.

Ismerjétek meg a hóvirág titkát, mert ti vagytok a tavasz hírnökei, a világ reménysége...”

„Aki szeret, az énekel” – mondta Szent Ágoston.

Milyen sok-sok szeretetet lehetett édesanyáink szívében-lelkében, akik még a legnehezebb munka végzése közben is énekeltek.

Énekeltek nagy-mosáskor, énekeltek kapáláskor, énekeltek aratáskor... énekeltek, daloltak, mert csordultig volt szívük szeretettel.

Még nehéz napokon is derűsek voltak, mert lelkükben hordták a mennyországot.

Szállt a dal, szállt az ének évezredek óta szakadatlan; erőt adva az élethez. És száll a tavasz üde leheletét hozó csodás ének ma is – Hungáriától-Dzsungáriáig. Egyformán csendül Magyarországon Sebestyén Márta hangján, vagy Újgur földön a jogur törzshöz tartozó bájós Jinxingisz tiszta, csengő hangján.

Rokon népünk e pacsirtájának dalai szívből, lélekből jövő áhítatos imaként emelkednek az ég, a magasságos tengerég felé. Viszik az üzenetet: ÉLÜNK ÉS ÉLNI FOGUNK, MERT HISZÜNK AZ ÖRÖK TAVASZBAN, mert akármilyen hideg és akármilyen hosszú is a tél, a Mindenható csodálatos rendelése folytán MINDIG MEGJÖN A TAVASZ! MINDIG!

Orosz László

Milyen a boldog ember?

- A boldog emberek különbséget tudnak tenni aközött, amivel rendelkeznek, és amire vágnak, tisztában vannak a lehetőség és az igény fogalmának jelentésével.
- A boldog emberek kreatívak és kíváncsiak.
- A boldog emberek nem a boldogság elérésére összpontosítanak, hanem egyszerűen csak élnek, és elfogadják az élet felkínálta örömeit.
- A boldog embereknek gyakran vannak pozitív élményeik, és itt a gyakoriság fontosabb, mint az intenzitás. Jobb kis dolgoknak örülni ahelyett, hogy az ember a "nagy boldogságra" várna.
- Céljaik és lehetőségeik megítélését illetően a valóság talaján állnak. Igényeiket nem adják alább, ugyanakkor erőfeszítéseiket sem fokozzák. Rövid és hosszú távra egyaránt terveznek.
- Létüket egy felsőbbrendű értelemnek rendelik alá, és nem maguk hódolnak be sem a pillanatnyi nehézségeknek, sem az élvezeteknek, de nem korlátozódnak az itt és mostra sem.
- Társadalmi kapcsolataikat tudatosan ápolják, és bármikor számíthatnak barátaik és családtagjaik támogatására. Bízhatnak benne, hogy embertársaik elismerik és kedvelik őket (még akkor is, ha a valóság mást mutat).
- A boldog emberek nyitottak a világra, derűlátók, és megfelelő az önértékelésük. Tulajdonságaik csak részben genetikai meghatározottságúak, ennél fogva igaz az, hogy a negatív érzések iránti hajlam csupán félig-meddig örökletes, mint ahogy a boldogság átélésének képessége sem annyira eleve elrendelt, hanem sokkal inkább tanulható.

Boldogságreceptek

Mindenkinek megvan a saját képlete a boldogságra. A fent említett sajátosságok alapján az alábbi általános tanácsok foglалhatók össze:

Élj a mának!

A jelenre való összpontosítás segíti a pontos érzékelést, így nem terelődik el a figyelem, könnyebben létrejön a flow és az azzal járó boldogságérzet.

Ápold kapcsolataidat!

Az emberek többsége akkor a legboldogabb, ha együtt van valakivel. A szerelem, a barátság, a bajtársiasság még az egyéniség megbecsülésének korában is az első számú eszköze a boldogságnak.

Határozd meg a helyes sorrendet!

A legtöbb fejlett nyugati országban az élet alakulásának lehetősége már-már határtalan, a szükségletek azonnal kielégülést nyernek. Ezzel szemben a féktelen hedonizmus felborítja ezt az egyensúlyt, mert csökkenti az örömezt és az élvezet-

tet. A választás szerint történő fogyasztás a mértéktartóan kezelt élvezetek, a lényegre való összpontosítás elősegíti a helyes sorrend felállítását.

Munka és szabadidő egyensúlya

A tehetség és a képességek előnyös kihasználása következtében létrejön a flow – az örömteli áramlatérzés. Az ember büszke lesz teljesítményeire, és nő az önbizalma.

Tégy úgy, mintha boldog lennél - és az is leszel!

A mosolygás megalapozza a jó hangulatot, függetlenül attól, hogy szívből jön-e vagy sem. David Moyers ezt a következőképpen fejezi ki: "Going through the motions triggers the emotions." (A külső mozgások belső mozgásokat idéznek elő.)

Maradj higgadt!

A boldogságot nem lehet kikényszeríteni. Néha éppen a lemondás és a kiváráás vezet el hozzá.

*Részlet Sütő Gyöngyi: Flow-áramlatban...
Interneten megjelent írásából*